

Točna dijagnoza Mate Matišića: ovaj narod djeci ne zna osigurati sretnu mladost

Bojana Radović

Mate Matišić piše sve zrelije i sve bolje; njegovo dramsko pismo postaje nalik nekoj složenoj slagalici iza čije se prve slike otkrivaju neslućene dubine prikaza društva u kojem živimo. Priče mu se ljušte u slojevima, svaki sljedeći bolniji je od prethodnoga, ali pored svega toga Matišić uspijeva nasmijati publiku. Sve do onog ključnog trenutka u kojem im smijeh zaveže čvor u želucu. Tako se najkraće može opisati njegova nova drama "Otac, Kći i Duh Sveti", koju je napisao za Kerempuh, a čiju je praizvedbu ovo kazalište strateški smjestilo na Međunarodni dan žena, jer u središtu priče (ili patnje) su žene, štoviše djevojčice. Kao i u prijašnjim djelima, i ova je trosatna drama (ta tri sata prole u trenu) sastavljena od dva dijela. Prvi "Sijamski blizanci plešu sambu ili nevini umiru prvi" počinje kao teatar apsurdna. Kći liječnica nakon dežurstva dolazi u roditeljski dom. Njezina majka, gluhonijema od rođenja,

počinile samoubojstvo, a roditelji traže razloge, traže krivca. Žene bez zuba su majke koje si olakšavaju muke duše tako da si vade zube, a supruga američkog predsjednika ovdje je vrhunac teorije zavjere koju proširi jedan od očeva. Kroz tu se teoriju opet razotkrivaju mnoge kontroverze današnjeg svijeta, možemo mirno reći, i mnoge budalaštine u koje vjeruju duboko traumatizirani i oštećeni ljudi. Ova drama pamtit će se po načinu na koji je Matišić od svojih ženskih junakinja (živih i mrtvih) stvorio žrtve koje su istovremeno i superheroine. Takva je čak i žena (Linda Begonja, kao i uvijek začudna u glumačkoj preciznosti) čije se dijete ubilo, a muž joj po Mirogoju broji mrtvu djecu te bunca o femicidu djevojčica i robotima koji vode u nestanak svijeta. Predstavu je, inzistirajući na jednostavnosti, što potvrđuje scena Liberte Mišan i kostimi Doris Kristić, režirao Janusz Kica, a dramaturginja je Dora Delbianco. Sve vrijednosti takvog redateljskog postupka vide se u

Ulogom branitelja s PTSP-om iza kojeg se krije strašna priča o silovanju djevojčice, koja s ratom nema ništa, Vedran Mlikota vratio se u glumačku ligu prvaka, u kazalištu Kerempuh stvorivši jednu od najboljih uloga u svojoj karijeri

sada čuje i vidi, otac branitelj s teškim PTSP-om ima svoju teoriju o životnoj prevari, ali i ljubavničkoj vezi svoje supruge. A njoj se pak mobitelom, što pozivima što porukama, javlja Isus osobno, i to u desetercu kakvim se pjevaju gange (?!). Publika, naravno, umire od smijeha. No tu počinje propitkivanje grijeha, ali autor ne ismijava svoje junake. Ne ismijava ni Crkvu niti joj se ruga, čak ni likom svećenika (odličan Dražen Čuček), koji publiku vodi kroz priču i novi kršćanski teatar u Hrvata. Sva zabava zamire u sekundi kada se razotkrije silovanje djevojčice. Čak i to autor gura dalje i postavlja dilemu: može li rat biti isprika, ma koliko kilava bila? U drugom dijelu predstave "Žene bez zuba ili ples Melanije Trump" smijeha nema ni u tragovima. Na sceni su dva bračna para zavijena u crno jer su njihove kćeri, trinaestogodišnje djevojčice,

radu s glumcima. Jednostavno nema loše uloge, iako se Hrvoju Kečkešu može spomenuti povremeni bijeg u maniru, a iskazale su se i dvije mlade glumice (u oba dijela glume djevojčice): Anica Kontić i Tamara Kovačević. No predstava će se pamtiti po ulozi Vedrana Mlikote. Ulogom branitelja s PTSP-om iza kojeg se krije krivnja za silovanje djevojčice, koje s ratom nema ništa, on se vratio u glumačku ligu prvaka stvorivši jednu od najboljih uloga u svojoj karijeri. Zamalo podjednako dojmljivu glumačku transformaciju vidjeli smo i kod Ines Bojanić, koja u ulozi majke u crnini zajedno s Lindom Begonjom drži sve konce drugog dijela predstave. Tu je i Marko Maković, koji je svojim woodyallenovski nervoznim glumačkim grčem suptilnog komičara uspijeva dočarati patnje oca koji u svojoj tragediji nastoji ostati "normalan".

